

arbejdsland. Vi finder det i øvrigt fuldstændig ulogisk, at når man i sin tid valgte at droppe Malawi og Eritrea som programsamarbejdslande, ja, så står Egypten altså stadig som et programsamarbejdsland, på trods af at jeg nok vil vurdere, at menneskerettighedssituationen dér er noget værre end i såvel Malawi som Eritrea.

Med disse ord tak for forespørgslen til ministeren og for de tilkendegivelser, der trods alt er faldet her i debatten i dag. Det er vigtigt, at vi fra Folketingets side også med en sådan forespørgselsdebat tilkendegiver, at vi vægter menneskerettighedshensynet højt, ikke mindst i relation til udviklingsbistanden og til de partnerskaber, vi har opbygget med den række af lande, som modtager dansk udviklingsbistand.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil gerne først takke ordførerne for de interessante indlæg og for den interesse, der har været med udgangspunkt i den beretning til Folketinget omkring FN's kontrolmekanismer, som jeg har givet, samt om gennemførelsen af FN's menneskerettighedskonventioner og om dansk udviklingsbistand, som jo kom til at præge størstedelen af debatten.

Men debatten har også bekræftet den brede politiske opbakning til regeringens internationale indsats på menneskerettighedsområdet, herunder ikke mindst menneskerettighedsindsatsen i bistandspolitikken, hvor der har været bred tilslutning til, at det skulle have konsekvenser, hvis man bevægede sig i den forkerte retning. Jeg skal nok komme tilbage til det.

Som nævnt i min besvarelse af forespørgslen vil regeringen fortsat arbejde for en forbedring af mulighederne for, at FN's kontrolmekanismer på menneskerettighedsområdet på forsvarlig vis kan varetage deres opgave. Det siger jeg, fordi det ikke er indgået ret kraftigt i den debat, vi har haft, men jeg vil godt understrege, at det er vigtigt, at disse kontrolmekanismer bliver styrket. Det er en af de ting, fru Margrete Auken spørger om i selve forespørgslen.

Regeringen vil endvidere fastholde, at man skal fremme demokrati og respekt for menneskerettigheder, herunder gennemførelse af FN's menneskerettighedskonventioner, som et tværgående hensyn i den danske udviklingsbistand. Der vil jeg godt understrege, at de forskellige menneskerettigheder jo er sideordnede efter Wienbeslutningen i 1993.

Jeg ser også, at bistandspolitikken med dens fokusering på fattigdomsorientering og med

den skærpelse, vi nu laver i bistandspolitikken i det individorienterede, som vi kalder det, når direkte frem til at hjælpe det enkelte menneske, så det kan få en tilværelse, der er bedre, end den ellers ville have været. Det drejer sig f.eks. om ret til sundhed og uddannelse, som vi styrker i bistandspolitikken.

Så vil jeg godt sige, at på menneskerettighedsområdet kan man ikke sige, at nedskæringerne ramte. Der vil være tilfælde, hvor nogle fik lidt mindre, multinationale organisationer, men så vil der være andre steder, hvor vi lavede mere; f.eks. blev der sat ekstra ind i forbindelse med projekter for at fremme kvindernes udviklingsmuligheder, hvad der også må være en elementær menneskerettighed, i den politik, vi lagde frem.

Kl. 16.50

Så vil jeg godt sige noget om at revurdere, som er den sidste pind. At vi revurderer udviklingsbistanden til de programsamarbejdslande, hvis regeringer groft og vedvarende krænker menneskerettighederne, det har der været almindelig enighed om skal have virkning. Det skal altså revurderes, for det kan ikke have virkning, uden at man revurderer. Samtidig generelt arbejde for menneskerettighederne i udviklingsbistanden. Det er fjerde pind i forslaget til vedtagelse.

At revurdere betyder, sådan som det er blevet sagt heroppefra af fru Elisabeth Arnold, tror jeg, at man holder øje med et område, man får fornemmelse af, at her er noget galt, man holder øje med det, man analyserer det, man ser, om det er en stilstand, man er udsat for, eller om det er et tilbageskridt, man er udsat for.

Hvis det er et tilbageskridt, groft og vedvarende, så er vi altså enige om, at det skal have konsekvenser, og det betyder, at man ikke må legitimere regeringen gennem sin bistandshjælp. Det vil sige, at det skal have virkning for regeringen. Projekter, som regeringen vil rose sig af over for befolkningen og bruge til at vise, hvor anerkendt man er af omverdenen. Således vil ofrene for dens politik kun få den fornemmelse, at hele omverdenen i virkeligheden gør dem til ofre for den politik, som omverdenen beskytter, sådan som Zimbabwes regime jo hele tiden roser sig af at være støttet af omverdenen. Så kan man ikke støtte den slags.

Det, vi har gjort i Zimbabwe, er jo, at vi i stedet har givet nødhjælp, jeg mener også, at støtten til torturofre er blevet fastholdt i Zimbabwe. Men man kan ikke sige ved at revurdere, at det